

เรื่องสั้น

เหตุแห่งตราภาพ

■ รัชนี้ ประจวบเกษรเศรษฐ์

ทุก ๆ เย็นที่ริมสระน้ำใหญ่ในสวนลุมพินี ผู้คนมากมายหลายนามมาพักผ่อนหย่อนใจที่บริเวณสระน้ำนี้ หนุ่มสาวหลายคู่พลอดรักกันอย่างซึ้งบาน เสมือนมีเพียงเขาสองคนอยู่ในโลกใบกลม บางคนก็นั่งเล่นสูดอากาศสดชื่นเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ที่ขุ่นมัว บางคนก็มาเป็นครอบครัวเพื่อปิกนิกกันอย่างสบายใจ ยามเย็นที่นี้จึงไม่เคยร้างผู้คน

และเย็นวันนี้ก็เช่นกัน

มารินทร์เดินทอดน่องเลียบริมสระ ทำทางหมองเศร้าประกอบกับซุตลาลองเก่าๆที่เธอสวมใส่อยู่ ทำให้เธอดูไม่มีราศีและไม่น่าสนใจเสียเลย ทั้งที่เธอจัดได้ว่าเป็นสาวรุ่นที่หน้าตาดีคนหนึ่ง เธอนั่งลงที่ม้านั่งอย่างซึ้งเศร้า น้ำตาไหลอาบสองแก้ม รู้สึกเจ็บปวดกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอ เธอเหม่อลอยปล่อยอารมณ์ว่างเปล่าได้ชั่วขณะ ก็คิดทบทวนถึงอดีตที่แสนเจ็บปวดอีกครั้ง เธอนึกย้อนไปถึงเรื่องราวเมื่อประมาณหนึ่งปีที่แล้ว เมื่อครั้งเธอเพิ่งเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย

วันนั้น ... เป็นวันแรกของการเปิดภาคเรียน บรรยากาศในมหาวิทยาลัยครึกครื้นขึ้นอีกครั้ง

นิสิตใหม่ต่างยังไม่ใคร่จะคุ้นเคยกับสังคมระดับอุดมศึกษามากนัก หญิงสาววัยรุ่นส่งเสียงแสดงมิตรไมตรีอย่างเป็นกันเอง เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่ต่างก็ต้องการเพื่อน โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคยเช่นนี้

มารินทร์เดินมาดมั่นตรงไปยังกลุ่มนิสิตที่นั่งอยู่ที่โต๊ะม้าหินหน้าตึกคณะรัฐศาสตร์ สีหน้าสาวน้อยวัย 17 ดูสดใสเปล่งปลั่งสมวัย รูปร่างที่ได้สัดส่วนเมื่อถูกห่อหุ้มด้วยเครื่องแบบนิสิตแล้ว จึงทำให้ดูมีเสน่ห์และน่ารักไม่น้อย เธอหยุดยืนที่หน้าโต๊ะและทักทาย

“ขอโทษนะคะ ... ไม่ทราบว่าเป็นนิสิตปี 1 หรือเปล่าคะ” เธอเริ่มสนทนากับเพื่อนใหม่อย่างนุ่มนวล

“ใช่ค่ะ... พวกเราเฟรชชีเอกปกครองค่ะ” หญิงสาวคนหนึ่งตอบอย่างเป็นมิตร

“ดีจัง ... ฉันก็เอกปกครองจะ ชื่อรินทร์นะ แล้วพวกเธอล่ะ ชื่ออะไร ...” มารินทร์สร้างสัมพันธกับมิตรใหม่ทันทีที่รู้ว่าพวกเขาคือสังคมของเธอ

นับจากวันนั้น มารินทร์เริ่มสนิทสนมกับเพื่อนมากขึ้น เพื่อนในกลุ่มของเธอล้วนแต่เป็นลูกเศรษฐีบ้างก็มีพ่อเป็นนักธุรกิจใหญ่บ้างมีแม่เป็นผู้ดีเก่าบ้าง

ก็มีคุณป้าหน้าอาเป็นคนใหญ่คนโตในวงราชการ มีเกียรติและมีหน้ามีตาในสังคมชั้นสูง คงมีก็แต่เธอคนเดียวที่คุณพ่อเป็นเพียงเจ้าของร้านขายของชำเล็กๆ ญาติโกของเธอก็ไม่มีใครกว้างขวางในวงสังคมสักไรฐานะทางบ้านก็แค่พอมีพอกิน เมื่อเทียบกับ เพื่อนในเรื่องนี้แล้ว เธอก็ต้องกว่าชนิดไม่ติดฝุ่นเลยทีเดียว “แต่นั้นก็ไม่ใช่อุปสรรคในการคบกัน” มารินทร์ พยายามมองว่าเรื่องนี้ไม่สำคัญสำหรับเธอ

เริ่มเช้าวันใหม่ มารินทร์คอยรถเมล์อยู่ที่ป้ายรถหน้าบ้าน สูดอากาศสดชื่นยามเช้า วันนี้เธอดูสดใสเหมือนเช่นทุกวัน

ปิ่นๆ ... รถเบนซ์คันหรูเทียบจอดที่ป้าย คิตาเปิดกระจกด้านข้างคนขับ ยื่นหน้าออกมามองเพื่อนสาวที่กำลังรอรถเมล์

“รินทร์ ... รินทร์ ขึ้นมาสิ กำลังจะไปมหา'ลัยพอดี” คิตาตะโกนเรียกเพื่อนเสียงดัง

มารินทร์เอียงอายต่อสายตาของคนที่ป้ายรถซึ่งมองมายังเธอ แต่ก็เดินขึ้นรถไป

“บังเอิญจังเลย ... รินทร์คอยรถอยู่หรือ” คิตาถามอย่างอารมณ์ดี

“จ๊ะ ... อืมม ... วันนี้ทำไมตาถึงมาเองล่ะ แล้วคนขับรถล่ะไปไหน”

“อ้อ ... นายช่วงเขากลับบ้านนะ พ่อเขาเสียฉันก็เลยต้องขับรถมาเอง แต่ก็ดีเหมือนกันนะ ฉันอยากไปไหนมาไหนเองบ้าง”

เบนซ์สีทองอร่ามเข้าจอดหน้าตึก สองสาวลงจากรถอย่างสดชื่น เข้าไปทักทายเพื่อนๆ ที่กำลังนั่งเมาก็กันอย่างมันปาก

“ไฉะรินทร์ ... วันนี้นั่งเบนซ์มา แถมมีโซเฟอร์ให้ด้วย สบายไหมยะ” เสียงเพื่อนคนหนึ่งกระเช้าถาม

“มากไปยะหล่อน ... พูดอย่างกับฉันเป็นคน
ขี้บ่แท้ก็ซื้ออย่างงั้นนะ” ศิดาพูดพรางคว่ำกระเป๋
เหวี่ยงเบาๆ ใส่เพื่อนคนนั้น

“แหม ... ฉันแซวเล่นแค่นี้ ต้องเอากระเป๋
มาตีกันด้วย อ้อ ... จะอวดกระเป๋ใหม่ใช้ใหม่ล่ะ”
เพื่อนคนเดิมกระแนะต่อ

“ซาแนลชะด้วย จริงหรือปลอม บอกมานะ”
เพื่อนอีกคนสรวลแซวทันควัน

“ขอโทษ ... อย่างงั้นนะ ของปลอมไม่รู้จัก ไบ
นี้คุณแม่ฉันซื้อมาจากฝรั่งเศสยะ รุ่นใหม่ล่าสุด
เลยนะเนี่ย” ศิดาสบายใจอย่างภูมิใจ

“คงแพงสินะ ... ก็พินล่ะ” รินทร์พูดขึ้นบ้าง

“ว้าย ... ซาแนลที่ไหนดขายแต่พินกันจะ ไบนี้
ถ้าคิดเป็นเงินไทยก็ราวหกหมื่นนะ” ศิดาพูดอวด
ตามประสาลูกคนมีตั้งค์

มารินทร์รู้สึกเสียหน้าในความรู้สึกละอายกับเรื่อง
พรรคนี้ เธอนึกไม่ถึงว่ากระเป๋ไบหนึ่งจะแพงกว่า
ค่าเทอมของเธอและน้องอีกสามคนรวมกัน นี่เป็น
ความรู้ใหม่ที่เธอได้จากสังคมนี้

ติ๊ดติ๊ดติ๊ดติ๊ด ... เสียงโทรศัพท์มือถือดังแว่ว
มาจากกระเป๋ไบละครั้งแสบของศิดา

“ฮัลโหล ... ศิดาพูดคะ”

มารินทร์มองเพื่อนสาวที่กำลังระเริงอยู่กับการ
คุยโทรศัพท์ พลังเกิดความคิดเปรียบเทียบขึ้นในใจ
รถเบนซ์คันโก้กับรถเมล์ที่เธอนั่งเป็นประจำ กระเป๋
ไบละหกหมื่นกับเป้ผ้ากระสอบซอมซ่อ หรือแม่
กระทั่งซิเซ็นทั้งเรือนที่เธอภูมิใจนักหนาหรือจะ
เทียบกับแค่เข็มนาฬิกาเรือนแสนของเจ้าหล่อนได้ยิ่ง
คิดตัวเองก็ยิ่งต่ำต้อยลงอย่างไม่วินเสมอ เธอ
ตัดพ้อในบุญวาสนาที่แสนลำเอียงความอยากได้ อ

ยากมีเริ่มพอกพูนโดยไม่รู้ตัว ขณะที่ความอิจฉา
ริษยาเริ่มแทรกซึมทีละน้อย

“แปดโมงแล้ว ... เข้าเรียนเถอะ” เสียงของ
เพื่อนคนหนึ่งทำให้เธอละจากจิตที่กำลังฟุ้งซ่านนั้นไป
เธอสะบัดความคิดทิ้งชั่วคราว แล้วตรงขึ้นห้องเรียน

เสียงเจี๊วจ้าวของนิสิตชายหญิงร่วมห้าสิบล
คนดังไปทั่วห้องเรียน สามสิบนาทีผ่านไปแล้ว แต่
ยังไม่มีความเคลื่อนไหวว่าอาจารย์จะเข้าสอน

“ฉันว่าอาจารย์ไม่สอนแหงเลย” นิสิตสาว
คนหนึ่งพูดขึ้น

“ดีสิ ... วันนี้ขี้เกียจอยู่พอดี นี่ถ้าอาจารย์ไม่
สอนจริงๆ ไปเดินเวิร์ลเทรดกันมัย” ศิดาพูดพลาง
หยิบน้ำหอมยี่ห้อดังขนาดพกพาแต่มีที่ซอกคอ

เจ้าหน้าที่ประจำคณะวัยกลางคนเดินเข้ามา
ชะงักที่หน้าต่าง สบเสียงนกกระจอกแตกรังลงใต้
ทันที

“นิสิตคะ ... อาจารย์ลัดดาวัลย์ฝากมาบอกว่า
ติดธุระ วันนี้งดการสอนคะ”

สิ้นสุดเสียงเจ้าหน้าที่สาวใหญ่ เสียงเจี๊วจ้าว
ก็ดังขึ้นอีกครั้งพร้อมกับความรู้สึกแค้นขื่นของ
เหล่า นิสิตที่ต่างพร้อมใจกันยินดีที่พลาดความรู้ใน
ครั้งนี้

“แหม ... เหมือนอาจารย์จงใจให้ฉันได้ไป
เดินเวิร์ลเทรดยังไถยังงั้นเลยนะ ว่าไงล่ะ ... ใครจะ
ไปกับตามั้ง”

“ฉันไม่ไปนะ จะทำการบ้าน” เพื่อนคนหนึ่ง
พูดเหมินๆ

“ไปบ้านแฟนดีกว่าไม่ได้เจอกันมาตั้งอาทิตย์หนึ่งแล้ว” เพื่อนอีกคนพูดอย่างสดชื่น ดวงตาเป็นประกายสดใส

“แล้วเธอละรินทร์ ไปกับฉันนะ เตี่ยฉันไปส่งถึงบ้านเลย ... นะจะคนดี” ศิตาอ่อนเสียงใส

“ไปก็ได้ ไม่ได้เดินเที่ยวตั้งนานแล้วเหมือนกัน” รินทร์หยิบเป้ขึ้นสะพายทำทางเบิกบาน

เบนซ์เอสคลาสคันโตแทรกเข้าช่องจอดรถในลานชั้นใต้ดิน สองสาววัยแรกแย้มจุดดอกไม้ที่เพิงบานสะพรั่งงดงามเหมือนกัน แต่ต่างกันที่ช่อหนึ่งห่อหุ้มด้วยกระดาษแก้วใสเนื้อดี ก้านจับประคองรัดด้วยฟอยด์ อีกช่อห่อด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์ ร้อยรัดด้วยหนังยางราคาถูก สองสิ่งเมื่อเทียบกันแล้ว คนส่วนใหญ่ก็คงเลือกดอกไม้ช่อหรูมาถือเคียงกายมากกว่าดอกไม้ห่อกระดาษราคาถูกเป็นแน่ ทั้งคู่เดินไปยังทางเข้าห้างสรรพสินค้าอย่างผ่อนคลายและสดชื่นที่ได้มาเปลี่ยนบรรยากาศบ้าง

ศิตาเดินเข้าร้านโน้नออกร้านนี้เป็นว่าเล่นถือถุงเสื้อพระรุ้งพะรุ้งเต็มมือ แต่ละชิ้นที่เธอซื้อล้วนเป็นแบรนด์เนม ราคาต่อชิ้นไม่ต่ำกว่าพันบาท มารินทร์ซึ่งคอยเดินตามดูของแก ๆ กัง ๆ นั้น ในใจก็เฝ้ามองอยากได้อยู่หลายอย่าง แต่ไม่อาจตัดใจซื้อได้ จึงได้แต่มองตามประสาคนทรัพย์น้อยเท่านั้น

“ซั๊กเหน้อยแล้วละ ... วันนี้ฉันได้ของถูกใจทั้งนั้นเลย เอ่อ ... แล้วรินทร์ล่ะไม่อยากจะอะไรบ้างหรือ” ศิตาพูดไปเดินไป ท่าทางล้าลงบ้างแต่ใบหน้ายังคงสดชื่นรื่นเริง

“อืมม ... ก็ไม่รู้จะซื้ออะไรดี ใจจริงก็อยากได้หลายอย่าง ถ้าฉันซื้อไปก็กลัวว่าตังค์จะไม่พอใช้วันหลังนะสิ”

“ซื้อกระเป๋าสิ กระเป๋าของรินทร์เก่าแล้วนะเนี่ย ... มีกุชชีทรงใหม่हुไม่สวยดี ฉันยังอยากได้เลยกะว่าจะซื้ออยู่เหมือนกัน” ศิตาชี้เข้าไปในร้านขายของนอก

“เท่าไรล่ะ”

“ก็ประมาณสองหมื่นห้าห้า”

“โอ้โห ... ทำไม่ถึงแพงขนาดนี้ล่ะ”

“ไม่แพงหรอกรินทร์ วัสดุเขาดีนะ การเย็บประณีตมาก ของนอกก็ราคานี้ทั้งนั้นล่ะ” ศิตาโน้มหน้าเพื่อนสาวให้คิดอย่างเดียวกัน

“ฉันว่าฉัน ไซ้แบบทั่วไป แต่ดูดีก็พอแล้วละ”

“นี่ ... รินทร์ฉันจะบอกอะไรให้นะ กระเป๋าที่มีส่วนสำคัญที่ทำให้คนเรารู้สึกดีขึ้นมาได้ นอกจากเธอจะใช้ใส่อะไรแล้ว ยี่ห้อของมันก็บ่งบอกรสนิยมของเธออีกด้วย คนอื่นที่เขามองเรา เขาก็ดูจากไอ้พวกนี้แหละว่าเรามีแค่ไหน เทสต์ดีรีเปลา จะเรียกว่ามันเป็นศักดิ์ศรีของเราก็ได้นะ ... คนเขาจะชื่นชมหรือดูถูกเราตรงนี้ก็มีส่วน เสื้อผ้าพวกนี้ก็เหมือนกัน ถ้าเราใช้ยี่ห้อดี ๆ โอเค อาจจะแพงสักหน่อย แต่ใส่แล้วเราก็ภูมิใจคนอื่นเขาจะรู้ว่าเรามีตังค์ไม่ใช่กระຈอก ๆ คนเรามันต้องยกระดับตัวเองบ้าง ต้องเสริมสร้างบุคลิกให้ดูดีสิจ๊ะ ... จริงมีัยรินทร์” ศิตาอธิบายและเสนอแนะเหมือนผู้มีประสบการณ์มาก

“ก็จริงอย่างเธอว่านะแต่ฉันก็ยังไม่มีความจำเป็นต้องซื้ออยู่ดีแหละ” มารินทร์เริ่มคล้อยตามความคิดของเพื่อนสาว

ความอยากได้อะไรอย่างเพื่อนเริ่มคืบคลาน
 เข้าใจใจอีกครั้ง ขณะที่ความรู้สึกอับอายและชิงชัง
 ในความขาดแคลนเครื่องเซตชุดักดิ์ศรีของเธอเริ่ม
 เกิดขึ้น

“เอาอย่างนี้นะ ฉันมีหลุยส์อยู่หลายใบ ไม่
 ค่อยใช้แล้ว ถ้าเธอไม่รังเกียจ ฉันจะให้ยืม อาจจะ
 เก่าไปนิด แต่ยังไงหลุยส์ก็ยังเป็นหลุยส์ เธอเอาไป
 เซตกับใครๆ เขาได้เลย”

ศิตาแสดงน้ำใจไมตรีต่อมารินทร์อย่างจริงใจ
 โดยไม่รู้ตัวว่าเป็นการชักจูงให้มารินทร์หลง หลงใน
 วัตถุ หลงในมูลค่าราคาเหมือนอย่างที่เราและผู้หญิง
 อีกไม่น้อยที่ลุ่มหลงกับสิ่งจอมปลอมเหล่านี้อย่างไม่
 อาจถอนตัว

นับตั้งแต่วันนั้น มารินทร์ซึมซับความพึงเพื่อ
 ไขของฟุ่มเฟือยราคาแพงมากขึ้น ทั้งที่ฐานะเธอไม่
 เอื้อให้ทำได้ อีกทั้งความรู้ระดับมหาวิทยาลัยไม่ได้
 ช่วยให้เธอตระหนักถึงความเหมาะสมและความ
 พอดีในการดำรงชีวิตได้เลย กิเลสในใจเธอต่างหาก
 ที่มีอำนาจเหนือทุกอย่าง มันคลั่งใจให้เธอปรารถนา
 ไขว่คว้าหาสิ่งจอมปลอมมาบำรุงตนเองจนลืมคำว่า
 พอดี

มารินทร์นั่งไขว่ห้างคอยศิตาอยู่ที่โต๊ะไม้ได้ตึก
 มีหลุยส์วิตตองทรงปืนโตสีแดงสะดุดตาวางเคียงข้าง
 กระติกเท่าที่สวมเฟอรากัมโมคูใหม่ที่ได้มาโดยการ
 โกงค่าน่วยกิตจากทางบ้านเกินมาร่วมหมื่นอย่าง
 แซ่มชื่น ประหนึ่งว่าจะอวดมันให้สะกิดสายตาผู้คน
 ผ่านไปมาได้ฉีกฉีกกันเล่น

“เฮ้รินทร์ ... คอยนานม๊ยะ” เสียงแหลมของ
 ศิตาดังมาแต่ไกล

“ไม่นานหรอก”

“วันนี้ไปเอ็มโพเรียมกันหน่อยนะ ได้เงินจาก
 ป้ามาหมื่นนึง ว่าจะไปซื้อเข็มขัดพราดาสักเส้นนะ”
 ศิตาหยิบปีกแบงก์พันขึ้นมานับ

“น่าอิจฉาจัง ได้เงินใช้อยู่เรื่อยเลย ทำยังไง
 ฉันถึงจะมีเงินเยอะๆ อย่างเธอมั่งนะ” มารินทร์พูด
 ไปทั้งที่เป็นไปได้ยาก

“ทำได้ถ้าเธอจะทำ ?” ศิตาพูดเล็กคิ้วสูง น้ำ
 เสียงมีบางสิ่งแอบแฝง

“ทำอะไร ?”

“ก็หาเสียรวยๆ มาเลี้ยงหรือไม่ก็ ... ขายตัว
 ไปเลย” ศิตากระซิบ

“นี่ ... อย่าพูดเล่นนะ”

“ฉันไม่ได้พูดเล่นนะ เธอรู้รีเปล่า พี่เจ็บบพี่
 รหัสเธอกี่ทำ” ศิตาได้ทีนั้นหาตามประสาผู้หญิง

“ใครๆ เขาก็พูดกันไม่เห็นหรือ ... เดี่ยวนี้
 คุณเธอใส่โรเล็กซ์ ไขของแบรนต์เนมทุกอย่าง แถม
 ยังขับซีรียี่ 3 ของพวกนี้แจ้แก่ได้มาจากเสียทั้งนั้น”

“ไม่น่าเชื่อเลยนะ ทำทางเขาออกดี”

“ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ พวกเรียบร้อยทำตัวเฉยๆ
 นี่ร้ายนัก แต่อย่างว่า ... เรื่องอย่างนี้มันเป็นเรื่อง
 ธรรมดาเสียแล้วละ”

“เออเนี่ย ... ฉันก็ได้ยินมาเหมือนกันนะว่าที่
 ข้างโรงอาหารมีเอเยนต์ค้าสาวอยู่ตรงนั้น ทุกๆ เย็น
 จะมาคอยจัดหาคนที่จะขายไปให้ลูกค้าไซ้ม๊ยะ” มาริ
 นทร์ซุบซิบคุยกันอย่างสนุกปาก ทำทางอยาก
 อยากรู้เห็นเต็มที

“ไซ้ ... แล้วเธอรู้ไหมว่า พวกเอเยนต์พวกนี้
 รู้ได้ยังไงว่าใครจะขาย” ศิตายังเป็นผู้รู้มากกว่า
 มารินทร์ตามเคย

“ยังไงล่ะ” มารินทร์พยายามสงบท่าทีที่กลบเกลื่อนความอยากรู้ แต่แววตาส่งประกายวาววาม

“ก็เขาจะมีสัญลักษณ์เฉพาะกัน บางคนเขาก็ติดเข็มที่มหัวลง บางคนก็เหน็บปากกาไว้ที่หน้าอกอะไรประมาณนี้นะ เพื่อที่จะบอกว่าเขาพร้อมที่จะทำส่วนมากคนที่ชายก็มักเป็นเด็กที่ยวกลางคืน และเคยมีกิ๊กกับผู้ชายมาก่อนก็เลยไม่แคร์เรื่องนี้แต่แคร์ว่าจะไม่มีตั้งคี่ไข่มุกกว่า และพวกนี้นะ ถ้าโชคดีได้เสียเงินหน้าละก็ ทำแค่ครั้งสองครั้งก็ได้หัวกุชชีสะบัดแล้ว” ศิตาสาธยายอย่างผู้รู้จนหมดจด

“แหม ... เธอที่รู้มากจริง แล้วตอนแรกก็บอกว่าจะให้ฉันหาแฟนเสียนะหมายความว่าไงยะ” มารินทร์พูดอย่างเอาเรื่อง

“ก็บอกให้ฟัง เผื่อมันจะเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับเธอยามไม่มีตั้งคี่ไข่มุก” ศิตาแหย่เพื่อนรักโดยไม่คิดจริงจัง

“จะบ้าเหรอ” มารินทร์เอ็ดเพื่อนท่าทางไม่พอใจในคำพูดนั้น นึกโกรธเพื่อนรักที่พูดทำนองดูถูกเธอ “ก็ไม่แน่นอน ... บางทีฉันอาจจะทำอย่างนั้นก็ได้ แลกกับเงินเป็นพันๆ ก็โอเคละ” เธอขมใจพูดโดยไม่แสดงความโกรธออกไป แต่ในใจเกิดความหวังบางอย่างลึกๆ

“ฉันล้อเล่นน้ารินทร์... ไม่เอาละ เลิกพูดเถอะ” ศิตาเปลี่ยนเรื่องพูดเพราะรู้สึกว่าการสนทนาจะเครียดขึ้นทุกที

มารินทร์ไม่ถอนใจจากเรื่องนั้น เธอใส่ใจและครุ่นคิดถึงมันเหมือนว่าเป็นเนื้อหาวิชาที่น่าศึกษาเรียนรู้และน่าทดลอง เพราะประโยชน์ที่ได้รับจากการลงทุนนี้ มันช่างง่ายดายและคุ้มค่ายิ่งนัก

... จิตใจด้านมืดดำของเธอเริ่มมีอิทธิพลครอบงำเธออีกครั้ง และครั้งนี้ดูเหมือนจะรุนแรงกว่าทุกที มันแผ่ขยายปิดบังสามัญสำนึกของเธอจนมองไม่เห็นทางที่ถูกที่ควร เธอกำลังตกอยู่ในภวังค์แห่งความเขลา คิดที่จะแลก ยอมที่จะลงทุนเพื่อให้ได้สิ่งตอบแทนที่คุ้มค่า สิ่งที่เขาปรารถนา สิ่งที่เป็นหน้าเป็นตา เป็นศักดิ์ศรี เป็นหน้ากากของสังคมที่เขาถวิลหาอยู่ตลอด ตอนนี้น้ำนึกของเธอคิดเพียงว่า ... ถ้าอยากได้ผลก็ต้องหว่านพีชเสียก่อน ...

มารินทร์ไม่นึกถึงจารีตที่หญิงไทยทุกคน ควรยึดถือ โดยเฉพาะคนที่มีความรู้และความคิดอย่างเธอ ตอนนี้อยู่คิดเพียงว่า เธอต้องได้ เธอต้องมี ความปรารถนาอันแรงกล้าที่มันเกิดขึ้นจากความอยากรู้อยากเห็นเพื่อนด้วยเหตุหนึ่งโดยไม่รู้ตัว

ช่วงเย็นวันนั้น หลังจากเวลาเรียนเลิก ตามอาคารเรียนต่างๆ เหลือนิสิตบางตา คงมีแค่เหล่าพนักงานที่ยังทำงานอยู่ พวกเขาเก็บกวาดขยะและจัดโต๊ะเก้าอี้จนเป็นระเบียบเพื่อเตรียมปิดตึก ต่างจากที่โรงอาหารซึ่งยังคงเปิดขายอาหารอยู่และผู้คนยังพลุกพล่าน นักศึกษารอบค้ำเริ่มทยอยเข้ามาบ้าง

มารินทร์นั่งอยู่ที่โต๊ะมุมหนึ่งในโรงอาหารที่ 2 เธอไม่ได้มาคอยไฮโซสาว เพื่อนของเธออย่างเคย แต่เธอมาคอยสังเกตการณ์อะไรบางอย่าง มองหาใครบางคนอยู่อย่างใจจดจ่อ ทั้งๆ ที่เธอก็ไม่รู้ว่าใครคนนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร แต่เธออยากรู้จัก อยากคุ้นเคยกับคนที่เขาพาเธอไปสู่ทางสวยหรูได้

สาวน้อยเฝ้าดูความเคลื่อนไหวของคนบริเวณนั้นไปเรื่อยๆ แต่ก็ไม่มีวีแววของคนที่เธออยากพบหรือเพราะเธอไม่รู้จักหน้าตาของเขา ซึ่งที่จริงเขา

อาจจะวนเวียนปั่นเปื้อนอยู่แถวนั้นนานแล้วก็ไปได้ และเขาเองก็คงไม่แสดงตัวออกมามากนัก

ฟ้าเริ่มมืดแล้ว ร้านค้าเริ่มเก็บข้าวของเตรียมกลับ บรรยากาศรายรอบเริ่มเงียบลงทุกที มารินทร์รู้สึกเหนื่อยอ่อนกับการรอคอยที่ไม่มีหวัง เธอตัดสินใจกลับบ้าน ใจหนึ่งคิดว่าโชคชะตาอาจจะไม่นำพาให้เธอทำเรื่องเสื่อมเสียเช่นนี้ก็เป็นได้ แต่ใจหนึ่งที่มีอำนาจเหนือกว่า คิดว่า วันนี้ไม่ได้ แต่พรุ่งนี้และวันต่อไปก็ยังมีคนเราเชื่อว่าคิดหวังอะไรแล้วจะได้มาง่ายๆ อย่างที่คิดเสียเมื่อไหร่ บางครั้งก็ต้องใช้เวลาและอดทนกับมันเสียบ้าง ... เธอได้แรงดลใจจากคำสั่งคิดของเธอเอง

มารินทร์เลาะเดินตามทางข้างตึก มีแสงจากหลอดไฟที่ติดตามเพดานเป็นช่วงๆ พอช่วยให้เธอมองเห็นทาง ความมืดและความเงียบทำให้เธอรู้สึกหวาดกลัวขึ้นในใจ เธอเร่งฝีเท้าที่เร็วขึ้น ขณะที่รอบๆ บริเวณว่างเปล่าปราศจากผู้คน ประสาทสัมผัสของเธอรับรู้ถึงความเคลื่อนไหวบางอย่างที่ติดตามเธอเข้ามาใกล้ เธอไม่คิดที่จะเหลียวไปมอง ยังคงสรวท้าวก้าวตรงไปสู่ออกอย่างเร่งรีบ มารินทร์ก็เดินกึ่งวิ่ง ยิ่งเธอรีบเร่งเท่าไร เสียงติดตามก็ยิ่งประชิดใกล้ตัวเธอเข้ามาเท่านั้น วินาทีนั้นมารินทร์มั่นใจว่ามีคนติดตามเธอมา เธอรวบรวมสติตัดสินใจหันไปประจันหน้าให้รู้ไปข้างหนึ่งว่าเป็นใคร ไม่ทันที่สาวน้อยจะได้ทักถาม มือหนาหยาบใหญ่ก็ตะปบปากหญิงสาวไม่ให้ส่งเสียงร้อง มือข้างที่เหลือของมันกระซากร่างเล็กนั้นเข้าไปซุกที่วงแขนอย่างรุนแรง

มารินทร์ตื่นสุดกำลัง กระเป๋าใบรักกับตำราเรียนกระจัดกระจายไปคนละทิศ ชายปริศนาร่างกำยำกึ่งลากกึ่งอุ้มสาวน้อยตรงไปยังห้องใต้บันไดที่ใช้เป็นที่เก็บอุปกรณ์ทำความสะอาดของพวกนักการ

ในสถานการณ์เช่นนี้ไม่ว่าใครก็คาดเดาได้ว่าอะไร ... จะเกิดขึ้นกับเธอ เธอตะเกียกตะกายสุดชีวิตเพื่อให้หลุดพ้นจากอันตรายที่เธอจะได้รับจากชายอัปรีภัยนี้ เธอได้แต่ใช้เล็บแหลมบางจิกข่วนไอ้เนรกดตามสัญชาตญาณการต่อสู้ของมนุษย์ เพื่อหวังให้มันเจ็บและหยุดการกระทำที่หยาบช้า แต่แค่นั้นก็ไม่ได้ทำให้มันรู้สึกกระคายหรือปวดแสบปวดร้อนแต่อย่างใด แต่หนักเข้ามันก็รำคาญ ทุกบ่าปั่นเข้าที่เป้าตาขวาของเธออย่างรุนแรงเกินจะนับครั้ง

มารินทร์เจ็บปวดหมดเรี่ยวแรงต่อสู้ เลือดอาบท่วมหน้าเประเปื้อนทั่วตัว ร่างที่อ่อนระโหยโรยแรงและบอบช้ำถูกผลักลงกระแทกกับพื้นในห้องแคบๆ นั้น

มันกระซากร่างเล็กของหญิงสาวจนขาดลู่เผยให้เห็นผิวขาวนวลผ่องของสาววัยสิบเจ็ดได้ถนัด อารมณ์ของมันถูกปลุกเร้าขึ้นมาด้วยความเปล่งปลั่งของผิวพรรณ แวดตาเห็นกามของมันแสดงออกมาอย่างไรซึ่งความอาย

มารินทร์ไม่มีแรงแม้แต่จะร้องขอความช่วยเหลือ เธอทำได้แค่เพียงปล่อยน้ำตาไหลออกมาเท่านั้น ไอ้เนรกดสวมวิญญาณสัตว์ป่าขี้อายเหยื่ออันโอชะอย่างโหดเหี้ยม มันยึดเหยื่อตราบปให้เธอด้วยสันดานดิบของมนุษย์ใจสัตว์ มันทำลายความบริสุทธิ์ของสาววัยแรกแย้มไปอย่างไร้ความรู้สึกอายต่อบาป เวลานี้มันรู้แต่ว่ามันมีความสุขที่ได้บรรลุความกระหายอยากของมัน ในขณะที่สาวน้อยทั้งเจ็บปวดรวดร้าวและชยะแขงไปทั่วสรรพางค์กาย

ฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีส้มอ่อน บอกให้รู้ว่า วันใหม่มาเยือน บรรยากาศที่มหาวิทยาลัยเริ่มครึกครื้นขึ้นอีกครั้ง เหล่านิสิต อาจารย์ ข้าราชการและนักการทยอยกันมาเพื่อทำหน้าที่ของตนเหมือนเช่น

ทุกวัน ขณะที่ห้องใต้บันไดนั้นยังคงเงียบและมีดสนิท มารินทร์นอนไม่ได้สติในสภาพเปลือยเปล่า ร่างกายบอบช้ำทรุดโทรมต่างกับสวานน้อยสดใสเมื่อวันวานอย่างสิ้นเชิง ไม่มีเงาของมนุษย์เด่นสง่าที่ปรากฏความสาวจากเธอให้เห็นอยู่เลย มันคงหนีไปหลังจากที่มันปลดปล่อยความกระหายใคร่ของมันเสร็จสมอารมณ์แล้ว

ประตูไม้เก่าๆ ในห้องอับนั้นถูกผลักเข้ามาเบาๆ นักการหญิงวัยกลางคนซึ่งกำลังเข้ามาหยิบเครื่องมือในการทำงานของเธอ ถึงกับผงะเมื่อพบร่างเปลือยเปล่านอนสลบอยู่ เธอหวีดร้องลั่นด้วยเข้าใจว่าร่างที่นอนแฉ่งนั้นเป็นร่างไร้วิญญาณทำเอาเหล่านักการคนอื่นๆ แตกตื่นตามกันออกมาดู

หลังจากวันนั้น ข่าวการถูกข่มขืนของเธอก็แพร่กระจายจนเป็นที่กล่าวขวัญกันไปทั่ว ถึงขั้นนำเรื่องอื้อฉาวเป็นหัวข้อแถลงการณ์เตือนนิสิตสาวคนอื่นๆ นิสิตกลุ่มที่ทำโพลประจำของมหาวิทยาลัยหยิบยกเรื่องนี้มาเป็นประเด็นแสดงความคิดเห็นกันทั่วหน้า ยิ่งกระแสความเคลื่อนไหวต่อเรื่องนี้มีมากเท่าไร ก็ยิ่งทิ่มแทงดอกย้าความรู้สึกของเธอซึ่งขณะนี้กำลังเฝ้ายารรักษาสภาพร่างกายและจิตใจอยู่ให้มากขึ้นเท่านั้น

เธอพักรักษาตัวอยู่ที่บ้านมาสองอาทิตย์แล้ว ความบอบช้ำทางร่างกายหายเป็นปกติ แต่จิตใจนั้นยังสาหัสอยู่มาก เธอขาดเรียนหลายวิชา ซึ่งอาจารย์ทุกคนก็เข้าใจและเห็นใจ พวกเพื่อนๆ ต่างส่งการ์ดไปให้กำลังใจเธออย่างไม่ขาดสาย แต่ก็ไม่มีใครรักคนที่จะโทรไปคุย แม้กระทั่งศิตาเพื่อนคนสนิทที่สุด

เพราะต่างก็อึดอัดไม่กล้าที่จะเอ่ยปากคำถามไถ่หรือปลอบใจด้วยเกรงว่าความเห็นอกเห็นใจที่แสดงออกไปจะกลายเป็นการสมเพชซ้ำเติมในความโชคร้ายของเธอก็เป็นได้

... มารินทร์ยังคงนั่งอยู่ที่ม้านั่งตัวเดิมข้างสระรู้สึกหมดกำลังใจที่จะไปเรียน อับอายไม่ยากพบใครและไม่ยากให้ใครเห็น

ฟ้าเริ่มมืด ผู้คนรอบๆ สระน้ำเริ่มบางตา ตอนนี้ฝนร้ายของเธอได้ผ่านไปแล้ว แต่มันยังมีร่องรอยฝังติดอยู่ในใจเธออยู่อย่างมิอาจลืม เธอไม่คิดตำหนิโชคชะตาของตัวเอง เพราะตอนนี้เธอรู้แล้วว่าชนวนเหตุของเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นเพราะตัว เธอเอง ถ้าวันนั้น ... เธอไม่แสวงหากคนที่ทำให้เธอตัดเทียมเพื่อน ไม่รอคอยจนมืดค่ำ ตราบาปที่ติดตัวเธอมาวันนี้ก็คงไม่เกิดขึ้น และเธอก็ยังคงเป็นสวานน้อยสวยสดใสเหมือนเดิม แต่มันหายไปเสียแล้ว วันวานไม่อาจหวนคืน ความบริสุทธิ์ของเธอก็ไม่อาจหวนกลับ

มารินทร์ยังไม่อยากกลับ เธออยากนั่งและปล่อยอารมณ์ที่สรว้อยเศร้าของเธออยู่ที่นั่นลำพังสักพัก ประสบการณ์ชีวิตทำให้เธอรู้จักตัวเองและสังคมมากขึ้น ทำให้เธอรู้ว่าการอยากได้อะไรเหมือนคนอื่นสรรหาความจอมปลอมมาใส่ตัวเองจนเกิดความหลงในวัตถุนั้น ไม่ได้มีประโยชน์กับตัวเธอเลย

ความโหดร้ายของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันกับกิเลสในใจเธอนั้นได้สร้างตราบาปให้กับเธอ เป็นความทรงจำที่ทั้งชีวิตของมารินทร์ไม่อาจลืมเลือน